

לא יהיה בך אל זר

כשהתורה מספרת על רחל אמנו שלקחה את התרפים וטמנה בכר הגמל, שואל הזוהר הקדוש: מדוע לא טמנה אותם באדמה וקברה אותם?

ומסביר על כך הזוהר הקדוש: לטומאה יש כוח אדיר. אם רוצים לבטל את הכוח - עושים זאת רק על ידי ביזיון. כשיושבים על התרפים מביעים בוז ושאט נפש! רחל ישבה על התרפים כדי לבזותם!

עלינו להנחיל לבנינו ולבנותינו בוז למי שמחקה את הרחוב, למי שמתבטל לברק חיצוני. עלינו לדאוג שהמחנה שלנו יחנך ליראת שמים, ויעריך ויעריך רק דברים שבקדושה. אם תהיה אווירה כזאת, הרבה מן הניסיונות שבדורנו ייעלמו.

(דברי הרב זילברשטיין / מובא בחוברת "אלוקים עמדי")

"לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר" - אומרים חז"ל: זהו אל זר שבקרבתך.

אם מחליטים ללכת בדרכי הגויים, בדרכי הרחוב, זה נקרא עבודה זרה, זהו "אל זר שבקרבתך". לחשוב: "אני הולכת כמו כולם" - זו עבודה זרה! היום, הרחוב הוא עבודה זרה. ברחוב רוצים ללכת כמו גויים, רוצים להשתוות מה שיותר לדרכי ההבל והריקנות של הגויים. יש כאלה שמודדים הכל במילימטרים, כדי שיהיה רק המינימום הנדרש ולא יותר, כי הם רוצים קצת עבודה זרה, הם לא רוצים להשתחרר לגמרי מהשפעת הרחוב.

לפני תקופה בימי הקיץ פגשתי יהודי, שברוך די' הוא חרדי, אבל היו איתו בנותיו הקטנות שלא היו לבושות בצניעות. שאלתי אותו: "מה זה? מדוע אינך דואג לבנותיך?" - הוא ענה לי: "הבנות שלי רוצות להיות כמו כולם, הן עדיין קטנות".

אם אנחנו מגדלים ילדים שחושבים בליבם שטוב להיות כמו כולם, טוב להיות כמו הרחוב - כל החינוך לא שווה כלום.

אם כואב לבנותינו שהן צריכות להתלבש בצניעות, אם כואב להן: "למה אני צריכה להיות יותר טובה מכולן?" - זה חיסרון בחינוך שלנו.

עלינו לחנך את ילדינו שאנו שמחים בכך שאנו לא כמו הרחוב, ואין לנו עסק עם הרחוב. אנחנו ציבור של עובדי די' בשמחה ובאהבה.

אנחנו הולכים בצניעות לא מפני שהמורה דורשת או כדי שיקבלו אותנו לבית ספר טוב. אנחנו הולכים בצניעות כי אנחנו שמחים וחפצים בזה, כי אנחנו לא קשורים למודה ולאופנה ולכל העבודה זרה הזאת.

עלינו לתת לילדינו את השמחה הגדולה - ברוך די' שאנחנו לא כמותם ולא שייכים להם, ברוך אשר בחר בנו מכל העמים. זה כולל גם יהודים שהולכים בדרכי העמים. זוהי השמחה שלנו, שאנחנו לא כמו הגויים ולא כמו היהודים הגויים. אם נרחיק את ילדינו מדרכו של הרחוב הקלוקל והריק, בזה נרומם אותם וניתן להם שמחה בקיום המצוות. (מתוך דברי הגאון רבי יששכר מאיר זצ"ל)

ביצור שלטון הרוח

כל סיפוק מאוויי הגוף והשבעת רצונו, לא מילוי רצון ושעשוע גרידא יש בו, אלא כניעה לפקודות היצר והרכנת ראש תחת ממשלת החומר.

כל חיקוי של אופנת הדור והתקופה בכל צורה מצורות החיים, כמוה כהסגרה עצמית במו ידיים לרשות הצרים לנו.

כל השקעת מחשבה וכישרון לייפוי החיים בסגנון הזמן, אינה אלא תעודת עניות על אבדן הסומק בלחיו של המתבייש בפני עצמו.

להיפך: כל התאפקות וויתור, כל תוספת צנעה ואי התבלטות, כל הסתפקות במועט - לא זה הוא סיגוף, כי אם ביצור שלטונו של הרוח וכבישת החומר.

לא זוהי נזירות ופרישות מן החיים, כי אם החיים בעצמם, חיים שיש בהם חיים. (הרב אי' זורסקי / איין לך יפה מן הצניעות, בית ישראל)

ההתבדלות מן האופנה

אמרו צדיקי הדורות שהיו בעלי רוח הקודש, שהטומאה בעולם בזמנינו אלה יורדת דרך העיר פריז, ומשם מופץ על פני כל הארץ. ולכן כל ה"מודות" החדשות מצטיירים ונקבעים שם כידוע, והם נעשות על ידי אנשים היותר שפלים וטמאים שבעולם.

והנה, הנהגת העולם כולו תלויה בהנהגתם של ישראל, שכאשר הם נותנים שליטה לסטרא אחרא, הרי היא שולטת בכל העולם, וכאשר הם דוחים אותה ומבטלים אותה, אין היא יכולה לשלוט בעולם כלל.

ובעיקר מתחשבים בעניין זה בציבור שומרי התורה והמצוות, כי הם החשובים ביותר בדור. כאשר בנות ישראל הכשרות נמנעות מלרכוש מאופנת פריז, ואינן מתחשבות בה, הן מונעות מכוחות הטומאה לשלוט בעולם ולהשפיע עליו רעות רוחניות וגשמיות.

(הרב רומפלר / קול קורא)

נשות ישראל, שתפקידן היה לארוג את הפרוכת, המסתירה את ארון העדות לבל תשזפנו עין זר, לימדונו מסר חשוב על צניעותה והסתרתה של בת ישראל, הזוכה להפוך את פנימיותה להיות משכן לשכינה.

הן לימדונו לשאת בגאון את עטרת הצניעות, אף על פי שהיא מנוגדת לפעמים ל"מצוות" האופנה, המתעתעת במליוני בריות מסונוורות המאושרות להסתפח ל"עדר" זה המייחל בכליון עיניים לשריקתו המנחה של ה"רועה"...

(על פי ב' קנובלוביץ / "הצניעות - לוז האומה", בית ישראל)

אמה של מלכות

הגות ומחשבה לנשות ישראל

- מול סחף האופנה - הגובר -

